

Znebimo se občutka nemoči, vzpostavimo strokovni dialog



Slovensko gozdarstvo je doživelo po osamosvojitvi v procesu družbene in gospodarske preobrazbe veliko pretresov. Nekaj nujnih, zaradi nepripravljenosti novim razmeram, še več pa zaradi ukrepov, ki niso imeli nikakršne resne strokovne utemeljitve ali pa niso spoštovali sprejetih zakonskih norm. Po sprejetju novega zakona o gozdovih leta 1993 smo pričakovali, da se bodo razmere stabilizirale v skupno družbeno korist ter korist lastnikov gozdov in porabnikov lesa. Toda, ali je res tako?

Še preden smo sprejete rešitve sploh uspeli udejaniti v praksi, se na hitro, brez predhodne strokovne presoje in brez sodelovanja gozdarske stroke, pripravljajo zakonske spremembe, ki bodo spet imele daljnosežne posledice za gozdove in gozdarstvo. Očitna je tendenca, da bi probleme v kmetijstvu reševali na račun gozda, kar je le na prvi pogled modra rešitev.

Ali se tudi sami ne obnašamo včasih preveč samozadovoljno ali pa prevečkrat bežimo od stvarnih gozdarskih problemov. Verbalni okraski o sonaravnem in trajnostnem gospodarjenju spremljajo sicer že skoraj vsak strokovni pogovor, pogosto pa nimajo stvarne podlage v vsakodnevnem ravnanju v gozdovih. Navsezadnje pri oblikovanju nekaterih strokovnih rešitev sodelujejo tudi gozdarji. Ali smo jih pripravljene kdaj vprašati tudi po njihovi odgovornosti za strokovno napačne ali samovšečne koncepte ali pa za zastoje pri uresničevanju sprejetih zakonskih rešitev?

Osnovno vprašanje, na katerega moramo odgovoriti za presojo uspešnosti, je, ali je pri gospodarjenju z gozdovi optimalno upoštevana gospodarska, ekološka in socialna funkcija lastnine gozdov, kar je temeljna ustavna zahteva za gospodarjenje. Za tako usklajeno razumevanje lastnine gozdov je potrebno stalno dejavno sodelovanje vseh, ki delujejo na posameznih področjih gospodarjenja z gozdovi.

Pri tem nam ni najnevarnejša premalo premišljena politika, ki se je in se bo vedno vmešavala tudi v gozdarstvo. Skrbeti nas mora, da se je začela v gozdarski stroki pojavljati otopenost in da je vse manj interesa za resno strokovno in inovativno delo, ki je bilo desetletja posebna odlika slovenskih gozdarjev in se je s svojimi koncepti uveljavilo po vsem svetu.

Stroka, ki se spriznani s svojo nemočjo, je obsojena na propad. Odgovor gozdarjev na vse povedano mora biti povečana kakovost in odgovornost. Odgovor morajo biti bolj strnjene gozdarske vrste. Vendar ne take, v katerih bodo vsi po ukazu mislili enako, ampak take, v katerih bo možen strokoven in argumentiran dialog, ki bo presegal okope te ali one gozdarske institucije. To je edina zanesljiva podlaga za delovanje, ki vodi v boljše in zanesljivejšo prihodnost slovenskih gozdov in gozdarstva.

Dr. Iztok Winkler